

K. M. A.

(Kvindelige Missions Arbeidere)

Kvartalshilsen

Nr. 3
Juli 1919

Bladet utkommer 4 gange aarlig og koster 1 krone for aaret.
Kan bestilles paa alle postanstalter og i eksped., Keysersgt. 13.

12. aarg.

„Jeg jager derefter, om jeg dog kunde gripe det, efterdi jeg ogsaa er grepet av Kristus Jesus“.

(Fil. 3, 12).

Mange erkjender at det er en hellig pligt og en lykkelig forretning altid at «bli i Kristus», men viker stadig tilbake for spørsmålet: om det er mulig *altid at leve i et uavbrutt samfund med Frelseren*. De mener at denne naade kun er skjænket særlig helliggjorte kristne og ikke kan forventes eller oppnaas av den overveiende del av disciple, hvis daglige arbeide og omgivelser ikke yder særlige betingelser derfor. Men jo mere de hører om dette liv, og jo dypere deres forstaelse blir av dets herlighet, hvile og velsignelse, desto mere blir de ogsaa beredt til at ofre alt, hvad der behøves, for at bli delagtige deri, men frygter kun for, at de er for svake og utro til at kunne oppnaa det.

O, hvilken feiltagelse! Denne «bliven i Kristus» er just bestemt for de svake og netop tilpasset for de skrøpelige, og den oppnaas kun ved, at vi i al vår svakhet betrør os til den Almægtige, for at Han kan bevare os, og ved at den utro overgir sig selv til den trofaste, uforanderlige Gud, for at Han maa holde fast. At «bli i Ham» inneholder ikke et arbeide vi skal gjøre, men kun en overgivelse til Ham, for at Han maa gjøre alt for os, i os og gjennom os. Det er et verk Han gjør for os, en frugt av *Hans* gjenløsende

kjærlighet. Vor del er kun at overgi os, tro og forvente, hvad *Han* har lovet at fullføre.

Kun «i Ham» er der en *blivende hvile* beredt. Naar Han sier: «*Bliv i mig*», da tilbyr Han, som er Israels vogter der ikke slumrer og ikke sover, med al sin kraft og kjærlighet at bli et levende hjem for sjælen, hvor Hans naades mægtige indflydelse vil vise sig at være sterkere til at bevare, end al vår skrøpeligheit var til at lede vild.

Mange har den oppfattelse av naaden at deres omvendelse og tilgivelse var Guds verk, men derefter maa det være deres egen gjerning at leve som kristne, at følge efter Jesus. De har alltid tanken om et arbeide der skal gjøres, og selv om de ber om hjelp dertil, er det dog dem som skal gjøre gjerningen. Men den mislykkes stadig, de blir haabløse, og haabløsheten forøker kun deres hjelpeløshet.

Nei, besvæerte ven, likesom det var *Jesus* som drog dig, da Han sa: «Kom», saa er det ogsaa *Han* som bevarer dig, naar Han sier: «*Bliv*». Naaden til at «komme» og naaden til at «blive» er begge *fra Ham alene*. «Ordet «Kom», som blev hørt, overveiet og mottatt, var den kjærlighetens snor som drog dig nær til Ham. Ordet «blive» er det rep,

med hvilket Han holder dig fast og binder dig til sig selv.

La sjælen kun faa tid til at lytte til Jesu stemme, naar Han sier: «I mig er din hvile — i mine almægtige arme din sikkerhet. Det er mig som elsker dig der sier: Bliv i mig, stol kun sikkert paa mig.»

«*Bliv i mig*», disse ord er ikke lovens ord, der fordrer av den magtesløse, hvad han ikke kan utføre. Det er kjærlighetens indbydelse, et løfte, en forjættelse. Betænk dette, indtil al følelse av byrde, frygt og motløshet viker for et lyst og lykkelig haab, naar du hører Hans velsignede ord: «*Bliv i mig*». Du er ikke under loven med dens ubønhørlige «*gjør*», men under naaden med dens velsignede «*bliv*» — hvad Kristus vil gjøre i og for dig.

Vort arbeide og vor gjerning er kun en frugt av Kristi virken i os. Kun naar en sjæl blir stille og hviler i hvad Kristus har gjort og vil gjøre, opnaar den sin høieste virkekraft. Denne forbindelse mellem Kristi gjerning og vor gjerning er underfuldt uttrykt i Pauli ord: «*Jeg jager derefter, om jeg dog kunde gripe det, efterdi jeg ogsaa er grepet av Kristus Jesus.*» Fordi han visste at den almægtige, trofaste Gud hadde grepet ham i den ene herlige hensigt at gjøre ham til ett med sig selv, da stræpte han til sit yderste efter at gripe dette herlighets klenodie. Troen paa, erfaringen av og den fulde vishet om, at «*Kristus hadde grepet ham*», gav ham mot og styrke til at jage frem for at opnaa det, hvortil han var grepet.

Saaledes er forbindelsen ogsaa mellem dig og Kristus, du svake og bævende troende. Fæst først din oppmerksomhet paa det, hvortil Han har grepet dig, ti det er til intet mindre end et liv i *blivende, ubrutt samfund med Ham selv*, at Han søker at løfte dig op. Alt det du allerede har mottat: naade, tilgivelse, fred og Hans egen Aand er indledningen til dette. Og alt hvad der er dig forjættet i fremtiden: hellighet, frugtbarhet og evig herlig-

het er ene og alene resultater derav. *Samfund med Ham selv og med Faderen* er Hans høieste hensigt med dig. *Til dette er du grepet av Kristus*, Han har lagt sin haand paa dig og tilbyr nu at løfte dig op, hvor Han vil ha dig. Fæst dine øine paa Kristus alene. Se paa den kjærlighet, som straalere ut fra Ham, og spør saa dig selv, om du ikke kan tro Ham, som søkte, fandt og drog dig nær til sig, til at bevare dig. Betrakt almagtens Herre og spør dig selv, om du ikke har god grund til at være forvissnet om, at Han er i stand til at bevare dig «*blivende i Ham*».

Og naar du tenker paa det velsignede, hvortil Han har grepet dig, og holder dit øie fæstet paa Ham selv, som venter paa at løfte dig op, o, vil du da ikke paa denne dag staa op og gaa ind i dette velsignede liv «*blivende i Kristus*»? Begynd idag og si: «O, min Jesus, hvis du byr mig det, og hvis du vil løfte mig derop og bevare mig der, da vil jeg vove det. Bævende, men i tro vil jeg si: «*Jesus, jeg vil bli i dig.*»

Ven, ta tid til at være alene med Jesus og si dette til Ham. Jeg tør ikke tale til dig om at «*blive i Ham*» for kun at kalde nogen behagelige følelser frem; ti Guds sandhet kræver at man straks følger den. O, gi dig selv hen til din velsignede Frelser idag! Overgi det eneste Han ber dig om, overgi dig selv til at «*blive i Ham*». Han vil selv utføre denne velsignede gjerning i dig og bevare dig «*blivende i sig*».

Og hvis nogensinde tvilen igjen reiser sig, eller den bitre erfaring av mulige feiltagelser frister dig til at opgi, da husk, hvor Paulus fandt sin styrke: «*Jeg er grepet av Kristus Jesus*». I denne forvisning har du et væld av styrke. Derfra kan du se op til maalet Jesus har sat, og hvortil Han ogsaa vil vende dit hjerte. Derfra mottar du den fortrøstning, «*at Han, som har begyndt den gode gjerning i dig, Han vil ogsaa fullføre den.*» I denne tillid til Ham findes ogsaa styrken til fra dag til dag at si: «*Jeg jager derefter, om jeg dog kunde gripe det, efterdi jeg ogsaa er grepet av Kristus*

Jesus.» I kraft av dette. at Jesus har grepet dig og vil bevare dig, kan du si: «Frelser, jeg blir i dig.»

Hilsen fra Bodil Biørn.

Kjære venner!

Det glæder mig, at jeg denne gang kan sende eder nogen etterretninger fra Armenien, selv om ikke alle er gode. Saa længe har vi intet hørt og har ofte været meget bekymret for de kjære venner derute.

Idag mottok jeg et brev fra hr. Schuchardt, hvori han sier, at missionær von Dobbeler den 24. april har sendt ham etterretning fra Harunje. Han blev ved missionær Blanks død kaldt til Marasch. De andre missionærer der og i Harunje har det godt. I slutten av mai skulde von Dobelers og flere søstre fra Marasch vende tilbake til Tyskland. I Harunje blir da kun s. Hedwig Büll og i Marasch en finsk og en schweizisk søster tilbake for sammen med amerikanerne at føre arbeidet i barnehjemmene og skolerne videre.

Hr. Schuchardt er bekymret for missionærene i Mesereh; ti der har der været store uroligheter paa grund av soldater, som har røvet og overfaldt befolkningen.

Det var ikke lykkedes hr. von Dobbeler telegrafisk at komme i forbindelse med Mesereh.

Dog fik jeg for nogen dage siden fra frk. Fugl i Kjøbenhavn høre, at der midt i mai kom et kort fra frk. Karen Marie Petersen i Mesereh, hvori hun sa at de trods alt hadde det godt, og at Herren har sørget for dem.

Men jeg vet ikke, om disse uroligheter var før eller efter at hun skrev.

De trænger til vore forbønner for at holde ut paa deres vanskelige og farlige post. Herren er mægtig til ogsaa denne gang som saa ofte tidligere at være en ildmur omkring sine. Sak. 2, 9.

Om Gud vil, saa vil jeg i september gjerne besøke de forskjellige steder i vort land, hvor der er arbeide igang for Armenien og ber vennerne, der ønsker besøk, at underrette mig derom. Fra slutten av juni til 1. september er min adresse: Skaatø, Kragerø. Vil I, kjære venner, erindre disse møter i bøn, saa de kan bli velsignet av Herren. Hjertelige hilsener med Joh. 14, 14 fra eders i Herren forbundne

Bodil Biørn.

Fra Armenien.

Artikel efter «Sonnenaufgang» av direktør Schuchardt i Frankfurt.

(Forts.)

Paa grund av censuren kunde vore missionærer derover intet meddele os om forholdene. Fra en av vore missionsstationer henviste man atter og atter til steder hos profeten Jeremias med den bemerkning, at det *bokstavelig* stod saaledes til derover. Vi vil kun anføre et enkelt av disse steder, Jer. 7, 3—34: «Og dette folks døde kroppe skulle være til føde for himmelens fugle og dyrene paa jorden, og der skal ingen skræmme dem bort. Og jeg vil la fryds røst og glædes røst, brudgoms røst og bruds røst ophøre fra Judas stæder og fra gatene i Jerusalem; ti landet skal være øde.»

I begyndelsen manglet vi forstaaelsen av meningen med disse bibelsteder, ti efter alle de *officielle* beretninger kunde man aldeles ikke finde nogen grund til, at der skulde være utbrutt nye armenier-forfølgelser. Men desværre varte det ikke ret længe, før meddelelser fra sikker kilde viste os, at det forholdt sig ord til andet, som det var beskrevet i de nævnte bibelsteder. Mændene blev trukket ut av sine boliger, slaat ned, skutt eller kastet i vandet, og luften gjenlød av skrik og jammer. Saavidt mulig blev alle europæere og amerikanere fjernet fra de egne, hvor disse rædsler gik for

sig, for at forhindre, at øienvidner til disse forbryderiske handlinger skulde kunne bringe meddelelser derom. Allikevel trængte sandheten dog omsider igjennem, men desværre først efter at hundretusener hadde maattet late livet.

Vore missionærer blev av de tyrkiske embedsmænd hæmmet som aldrig før i at kunne bevæge sig frit. Allikevel lykkedes det dem dog paa mange maater til hjælp og gjøre deres stilling taaleligere. Saaledes hjalp man f. eks. paa en av vore missionsstationer en flok paa hundrede til, ved flugt at unddra sig forfølgelserne. Ogsaa søkte man paa forskjellig maate at forbinde de saar som var tilføjet dem, og at hjelpe hvor det overhodet var mulig. Paa ny mobiliseredes den kristelige kjærlighet i Europa og Amerika for i det mindste at kunne ta sig av de overlevende paa den mest praktiske maate, og tyske og amerikanske missionærer har skulder mot skulder baaret dette kristelige hjelpearbeide, saavel i forening som ogsaa hver for sig. Nogen av vore søstre lykkedes det at følge efter en saadan deportations-kolonnie og opsamle alle dem, som var blit liggende paa veien, likesom en skare forlatte barn blev reddet ved samme leilighet.

Denne tjenende kjærlighet overfor det døende folk stillet imidlertid saa store krav til de sjælelige og legemlige kræfter, at én av vore søstre, som særlig levde med folket og delte dets smerte og lidelse, bokstavelig døde ved at hendes hjerte brast.

Da nu efterhaanden beretningerne om de grufule forhold spredtes over Vesteuropa, søkte de høiere tyrkiske embedsmænd at undskylde sig paa alle mulige maater, dels ved ganske løgnagtige indberetninger og dels ved at besmykke deres handlemaate. Desværre var det os endnu dengang forbudt at offentliggjøre noget desangaaende, men beretningerne fra det fiendtlige og neutrale utland trængte dog tid efter anden ogsaa ind i Tyskland og vak-

te i de tyske kristelige kredser en harme og forfærdelse, som snart fulgtes av en inderlig medfølelse og offervillighet, saa at man efter evne gav midler til, at følgerne av disse rædselsfulde forhold maatte kunne lindres paa bedste maate.

Idet tyrkerne søkte at velte hele skylden over paa armenierne, haabet man at kunne vaske sig ren i verdens øine, og man gav det derfor utseende av at det skyldtes nødværge overfor opstand og revolution! Saaledes blev f. eks. en tildragelse i Urfa utnyttet paa den maate, da den armeniske befolkning forsvarte sig til det yderste og søkte at værge sit liv, fordi de visste hvilke pinsler og skjændigheter der ventet dem, naar de blev deporterte. Heller vilde man dø i sit hjem, end systematisk bli pint til døde paa ukelange vandringer i ørkenen. De tyrkiske embedsmænd selv søkte overfor enkelte særlig oprørende tilfælder at undskylde sig med, at slette underordnede i deres utøvelse av magten var gaat utenfor rammerne av hvad der var dem tillatt.

De deportertes skjæbne ikoncentrationsleirene var i almindelighet forfærdelig, og der kunde endnu skrives meget om forholdene og tiltsandene i disse. I sin bok «Bagdad, Babylon og Ninive» beskriver den bekjendte forsker *Sven Hedin* en saadan leir.

Efter et foreløbig skjøn regner man, at av den rikelig 1½ million armeniske befolkning i det asiatiske Tyrki over halvdelen har mistet livet i disse aar,*) ti ogsaa blandt de armeniere som var bosatte i Øst-Anatolien og omkring Vansjøen, er mange omkommet paa deres tvungne flugt til Kaukasus eller døde som følge av strabadser, savn og sult.

Hvis der ikke hos det armeniske folk fandtes en saa utpræget kjærlighet til deres hjemland og tillike en enestaaende seig utholdenhet, maatte man befrygte, at der ingen fremtid gaves

*) Dette antal er dog sikkert — ifølge andre beretninger — sat altfor lavt.

(Oversætterens bemærkning).

mere for den overblevne lille rest. Men vi har det haab, at dette folk atter vil reise sig, og som vi hjertelig og oprigtig ønsker, gaa en velsignelsesrik fremtid imøte. Selv om vort øie ikke ser andet end ruiner, saa behøver vi ikke derfor at bli forsagte. Da Nehemias begyndte at bygge Jerusalems mure, da blev vel de kleinmodige og de litet troende forsagte ved synet av de store grushober og de ødelagte porter, men de troendes øine skuet op til *ham*, for hvem det er let at hjælpe, hvad enten det sker ved mange eller faa.

Jeg har omhyggelig vogtet mig for at indblande politik i denne beretning. Dette kunde jeg saa meget lettere gjøre, som vort, nu i 22 aar bestaaende arbeide derover, principielt i hele denne tid har holdt sig fri for alle politiske bestræbelser, og vi sendte vore missionsarbeidere derover efter hans befaling, som har sagt: «Mit rike er ikke av denne verden!»

F. Schuchardt.

Gave.

Vi har den glæde at kunne fortælle vore Armenien-venner at K. M. A. har faat kr. 5000.00 til vor mission i Armenien.

Giveren av denne storartede gave ønsker at være unævnt.

Santalmissionen.

Frk. Anna Jensen skriver dernede fra at de har hat en god tid der nu. Folk kommer fra de nærmsete landsbyer og begjærer daab: «Mange vil bli kristne, det er saa deilig.» skriver hun.

En dag kom en av de hedenske kvinder og spurte *hvordan hun skulde faa vite om Gud naar ingen fortalte hende om ham*, og bad frk. Jensen komme til hendes landsby. Aa, hvilket ansvar for os kristne! Gjælder det, ikke nu at nytte tiden? Ti desværre det er ikke regelen at se og høre denne mottagelighet; oftest er det tungt at færdes omkring i de hedenske landsbyer og se deres likegyldighet og høre deres uvidenhed.

Kjære K. M. A. søstre!

Som dere alle vet, har vi i K. M. A. optat arbeidet for santalmissionen. Vi har allerede den glæde at to bibelkvinder er i arbeide; men vi ønsker meget at kunne sende en dertil skikket og av Gud kaldet dame til hjælp ved pikeskolen i Maharo.

Vore lærerinder, frk. Anna Jensen har jo atter været syk og overanstrengt, og frøken Nancy Diesen kom jo hjem aldeles nedbrutt av arbeide, saa hjælp trænges.

Naar vi ser og hører hvorledes de kjæmper og forsøker at holde denne store skole gaaende, som har git saa store resultater og har herlige løfter ogsaa for fremtiden, maa vi saa ikke spørre os selv, hver for os: Kan alle vi «Kvindelige missionsarbeidere» i Norge ikke magte at holde een kvindelig missionær i Santalistan? En varmhjertet dame har nylig tegnet aarsbidrag paa kr. 100.00. Er der ikke flere, som føler trang til at være med og paa den maate ogsaa bringe Gud en tak for det lys han har tændt i vort land; vi sat ogsaa engang i mørke.

Kr. 2000.00 pr. aar skal snart naaes, om store og smaa takkeoffer begyndte at strømme ind til vor kasserer.

Hilsen fra Arendal.

Nedenstaaende hilsen kom desværre forsent til at komme ind i april nummeret og vi har derfor tat det ind i dette.

Medlemmer av K. M. A. her i byen blev overmade glade og taknemlige da vi fik besked om at vi skulde faa et litet besøk av søster Olivia Ugland fra Tysfjord. Onsdag 26. februar om eftermiddagen samledes vi i kjøbmand Ludvig Holms hyggelige hjem. Vi var ca. 30 tilstede — ikke alle var K. M. A. søstre. — Det var virkelig med spænding vi oppebiet søster Olivias

komme. — Imidlertid fik vi ogsaa den glæde at faa hilse paa søster Bota. Hun er fra disse kanter — og hadde været hjemme en tid.

Vi syntes jo alle det var som en liten begivenhet at faa hilse paa og være sammen med den kjære søster «Olivia» om hvis opofrende arbeide vi vet saa meget — og som nu i 10 aar har staat i sin mesters tjeneste deroppe.

Det var et hyggelig samvær. Fru Holm begyndte med at læse et bibelstykke — derefter fælles bøn. — Og medens vi andre traktertes med te og kaker maatte søster Olivia — for at benytte tiden — begynde at fortælle os om arbeidet for lapperne i Tysfjorden og livet til daglig. Vi blev da ved «søsters» ledende haand ført ind paa «Fredly» — og vist rundt overalt. Vi hadde jo ogsaa et stykke «Fredly» iblandt os. O, hvor godt vi forstod at livet og arbeidet deroppe hvilte paa bøn og ubetinget tro til Herren. Og Han har jo vedkjendt sig gjerningen. Og naar vi saa ogsaa blev ført ind i gammene — og fik leve en dag sammen med vore brødre og søstre og fik høre om deres sæder og skikke — da fik vi saa usigelig meget at takke Herren for som har git os saa rikelig anledning til at høre Guds ord — og nyde «sømfunds» velsignelse med hverandre.

Arbeidsfeltet er stort, maa Gud opvække arbeidere til denne saa vigtige sak. Ja — saa er det saa godt og styrkende at vite sig baaret paa forbønnens armer av alle K. M. A. søstre — disse forunderlige traade som binder os sammen i en tro, et haap i vor Herre Jesus Kristus.

Søster Olivia blev ikke træt av alle vore spørsmaal — men holdt tappert ut. Søster Bota glædet os med sin deilige sang — og vi ønsker eder mange hyggelige stunder deroppe paa «Fredly» sammen.

Til avslutning læste hun Ef. 2 — saa igjen i bøn og tak sammen.

Saa en hjertelig hilsen og tro for arbeidets fremgang blandt lapperne i Tysfjord.

Avilde Sjøberg.

K. M. A.s arbeide i Tysfjorden.

Dets tilblivelse og vekst.

(Forts.)

Alle barn var tilsagt at ta kop med sig. Saa, nu kunde den forventningsfulde skare utenfor slippe ind. Hvor jeg hadde glædet mig til at fremstille et rigtig straalende juletræ for disse smaa, som aldrig hadde set et saadant. Glæden lyste ogsaa ut av de smaa mørke ansigter. Men siden lærte jeg at forstaa, hvad jeg dengang ikke visste, at det at samles om et straalende juletræ var stridende mot deres religiøse opfatning. De ser i dette verdens flitterstas, og mener at vi norske har det som en avgud, og derfor tar de avstand fra denne skik. Siden jeg lærte at skjønne dette, har vi sløifet juletræet ved festerne. Bevertningen og gaverne er jo altid velkomne. Men nu ved vor første fest stod vi pludselig overfor en uventet vanskelighet. Næsten ingen hadde tat kop med. Hadde jeg kjendt forholdene, hadde jeg ikke stillet en saadan anmodning. Deres forraad av kopper hjemme strak ikke til, saa de kunde ta en med. Det blev da at samle op i de nærmeste huse alt hvad der fandtes av kopper, og dermed maatte vi berge os. Det smakte godt med «gokake» og chokolade. Sittepladser var der ikke, saa de smaa blev sat ned paa gulvet under bevertningen. Vi sang omkring juletræet, og jeg forsøkte at tale til dem om Jesus, det store lys fra himmelen, som kom ned til vor jord julenatten for at frelse os mennesker fra mørket ind til Gud; og sa dem at juletræet var et svakt billede paa dette lys og skulde dra vore tanker og hjerter til ham. Jeg gjorde

mig ikke stort haab om at de skulde forstaa hvad jeg sa, for de forstod litet norsk. Derfor fik jeg en gammel, kjær mand, som i sine yngre dage hadde gjort tjeneste som tolk, til at gjengi disse ord i deres eget sprog. Da gaveutdelingen begyndte, blev det først rigtig livlig. Jeg maatte staa ved kasserne og rope en ad gangen bort til mig og der søke ut en passende del av kassens indhold til hver. Men det var altfor merkværdige ting der blev bragt op i lyset, saa det blev umulig at styre nysgjerrigheten og vente paa tur. Der var ogsaa det mest vidunderlige slags leketøy og spil og billedbøger og dertil gode, varme klædesplag. Klumpen omkring kasserne blev tettere og tættere, eftersom vi kom dypere ned, og den voksne ungdom vilde ogsaa gjerne ha «et lite spel». Ogsaa de gamle blev betænkt med et varmt klædesplag. Sikkert er denne første julefest blit et lyst minde for mange, og det var hvad vi vilde: berede dem en lys, lykkelig stund. Vi maatte overnatte i den samme skolestue, og næste dag drog vi med de tømte kasser tilbake, mens barna møtte op med sine mundspil og trompeter paa fjeldknauserne rundt omkring og blaaste av sine lungers fulde kraft. Lignende fester blev avholdt i Tømmervik og for mine søndagsskolebarn paa Helland. Saasart festerne var over, maatte jeg rundt til de syke. Der var mange syke i Hellemoen denne vinter, som jeg maatte reise mellom og være en ukes tid hos en, nogen dage hos en anden og optil 14 dage der hvor det trængtes. Paa den maate blev jeg godt indlevet i forholdene, hvilket jo var av vigtighet baade for mig og dem jeg skulde arbeide blandt. Der var en ung kone som om høsten hadde født sit før-

ste barn og etterpaa fik barsel-feber. Jeg var i den tid optat hos den tidligere omtalte patient og kom ikke ned til hende med det samme. Efterat hun var begyndt at være oppe, blev hun forkjølet og blev liggende paany.

Saaledes gik det gang paa gang, og da jeg endelig kom ind til hende i mars maaned hadde hun mistet alt mot og tro paa at hun skulde komme op mere. Hun var bare 22 aar, men var blit saa stiv av den lange liggen at jeg maatte bruke al min magt for at reise hende op i sengen. Feberen var over, saa det gjaldt at faa hende paa benene. Men huset var trækfuldt, og en vedholdende østenvindstorm stod frygtelig paa, saa det maatte ske med stor forsigtighet. Heldigvis var det et velstandshus som var godt forsynt med felder og renskind, og med slike maatte vi klæ ind et hjørne i stuen varmt og lunt og lave en bekvem sitteplads. Saa begyndte øvelserne i spadserturer mellom sengen og stolen, og det blev smaa fremskritt for hver dag, saa da en fjorten dages tid var gaat, kunde hun være oppe og stelle sit lille barn og gjorde derefter hurtige fremskritt. Saa raskt gik det ikke med konen jeg var hos i julen. Hun var nervøs og nedfor og hadde ondt for at komme til kræfter, saa hende maatte jeg gjentagende besøke utover vinteren. De bodde saa ensomt og langt fra folk, like under et høit fjeld, hvor stenskedene drønnet i sneløsningen. Rullestener, om trent saa store som gammen, laa rundt omkring. Men vakkert var der, særlig naar solen kom om vaaren. Og de smaa jordflekkene var frugtbare, og god fiskeplads like utenfor døren. Og hyggelig kunde det være i den lille gamle, naar gulvet og krakkene var renskuret, og det var lunt og varmt inde. Der er

ikke tale om at spare paa brændsel her, da hver mand gjerne har sit eget skogstykke.

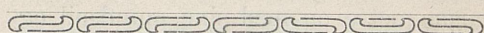
Litt nærmere ut mot Helland laa en ung gut angrepet av rygmarvbetændelse. Han maatte jeg oftere besøke og helst nogen dage ad gangen. Han var saa hjælpeløs. Han var sin mors eneste søn, og hun var enke, og saa var der 3 døtre, som vekselvis var ute og tjente og hjemme og hjalp mor. Det var et sjeldent vakkert familieliv som levedes i dette hus.

Moren, en fintbygget, vakker gammel kone, av et værdig og forstandig utseende, var opvokset under gode kaar, da hendes far var rik fjeldfin. Men det var gaat noget ut for hendes mand, som forresten efter alles utsagn skulde være en udmerket bra og agtet mand. Og nu da kort efter mandens pludselige død hendes unge, flinke gut blev sengeliggende av en saa langvarig sykdom, da blev det ikke saa let at greie sig. Hun selv var svakelig, men hendes døtre var meget flinke og strævsomme og drev gaardsbruket, som efter forholdene ikke var saa ganske litet.

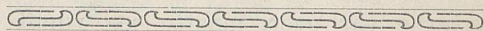
Jeg maatte beundre disse unge piker, som saa tappert gik igang med alt forefaldende arbeide, som ellers ikke pleier at hvile paa kvindehænder. Og al deres omsorg samlet sig om den kjære mor og deres syke bror. Intet offer var for tungt, naar det gjaldt at gjøre det godt for dem. De bodde i en stor lys gamme, men den var gammel og trækfull, hvad naturligvis var særlig uheldig for den syke. Denne unge mand laa syk i 2 aar. En tid indtraadte en tilsyneladende bedring, og han begyndte at kunne bruke sine ben litt, saa han kunde gaa ut i solskinet den sidste sommer. Men saa tok sykdommen fart igjen, og han døde efter svære

lidelser i troen paa sin Frelser. Det var en stor sorg for de kjære som sat igjen. Jeg blev paa særlig maate knyttet til denne familie, da jeg baade i disse aar og ogsaa senere kom til at dele sorger og glæder med dem. De har været haardt hjemsoekt paa mange maater, men de er troende mennesker som har sin trøst og tilflugt i Gud, idet de vet at Han har freds- og kjærlighets tanker med alt hvad Han sender.

Naar jeg var hjemme paa Helland, fik jeg mange besøk av baade lapper og norske som søkte mig i forskjellige anliggender. Det blev vanskelig at faa den nødvendige hvile, naar jeg kom hjem og var træt, og idet hele tat vanskelig at staa alene paa en saa strabatøs post. Derfor var jeg inderlig glad og taknemlig ved utsigten til efter ferien at faa hjelp. En ung søster var villig til at komme op og hjelpe mig i arbeidet.

K. M. A.'s kontor er lukket i juli og august.

Det bringes i erindring at Kvartalshilsen koster 1 krone.

Resterende kontingent indbetales til K. M. A.s kontor, Keysersgt. 13.

Utgitav Kvindelige Missions Arbeidere (K.M.A.)
Ekspedition: Keysers gt. 13, Kristiania.